

Zadania rodziny w Nowej Ewangelizacji

Mgr Rafał Podleśny – KUL STAŁOWA WOLA

Ur. 19.01.1976 r. w Tarnobrzegu. Absolwent Technikum Mechanicznego w Tarnobrzegu. W I. 1998-2003 studia magisterskie na Uniwersytecie Rzeszowskim – kierunek wychowanie techniczne w zakresie informatyki i ogólnotechnicznym. Stopień magistra w 2003 r. W I.2006/07 Studia Podyplomowe na Wydziale Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego. Nauczyciel dyplomowany. Nauczyciel w Zespole Szkół im. ks. St. Staszica w Tarnobrzegu. Od dnia 1 października 2009 roku pracownik naukowo-dydaktyczny na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Prywatnego na Wydziale Zamiejscowym Prawa i Nauk o Gospodarce Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II w Stalowej Woli zaś od 2010 r. w katedrze Pedagogiki Katolickiej Zamiejscowego Wydziału Prawa i Nauk o Społeczeństwie. Redaktor techniczny czasopism: „Pedagogika Katolicka”, „Społeczeństwo i Rodzina”, „Przegląd Prawno-Ekonomiczny”, „Pedagogia Ojcostwa. Autor kilku artykułów naukowych. Zainteresowania badawcze: Rodzina w społeczeństwie informacyjnym, Ojciec rodziny, historia komputerów, systemy DTP.

WSTĘP

Kulturę współczesną drąży głęboki kryzys spowodowany wieloma nowymi zjawiskami, które wypaczają ewangeliczne wartości. Ludzie młodzi wchodząc w kulturę kształtowani są nie tylko poprzez tradycję rodzinną, nauczanie Kościoła czy szkoły. Istotną rolę odgrywają w tym procesie grupy rówieśnicze, grupy nieformalne, znajomości zawarte za pośrednictwem komunikacji internetowej. Większa część doświadczenia życiowego pochodzi z wytworów cudzej wyobraźni, takich jak film, teledyski, gry komputerowe¹. Dlatego też niezmiernie ważnym zadaniem w dziele nowej ewangelizacji jest „świadectwo życia rodziny”

Ewangelizacja rodziny w nauczaniu Jana Pawła II osiągnęła apogeum w roku 1994, kiedy to z inicjatywy ONZ równocześnie obchodzono w świecie „Międzynarodowy Rok Rodziny”. Kościół włączył się w obchody Roku Rodziny, a Ojciec Święty skierował wówczas List do Rodzin i List do Dzieci w Roku Rodziny, a ponadto wygłosił szereg katechez środowisk, homilii o tematyce rodzinnej i innych przemówień. W jednej z nich (8 X 1994) Papież podkreślił znaczącą rolę rodziny w dziele nowej ewangelizacji: „W Kościele i w społeczeństwie nadeszła teraz epoka rodziny, która jest powołana do odegrania pierwszoplanowej roli w dziele nowej ewangelizacji. W rodzinach oddanych modlitwie, aktywnie zaangażowanych w apostołat i w życie Kościoła, wyrosną autentyczne powołania nie tylko do formacji innych rodzin, ale także do życia szczególnej konsekracji”.

Papież Jan Paweł II, stwierdza wprost, że: „Ewangelizacja jutra zależy w dużej mierze od Kościoła domowego. Jest on szkołą miłości, poznania Boga, poszanowania życia, godności człowieka”².

¹ Por. A. Skreczko, *Rodzina miejscem kształtowania kultury chrześcijańskiej*, „Studia nad rodziną”, 8(2004), nr 1, s. 113-115.

² Por. Jan Paweł II, *Przemówienie inauguracyjne III Konferencji Ogólnej Episkopatów Ameryki Łacińskiej, Puebla 28.I.1979 r.*, *Nauczanie Papieskie*, t. II.1, (1979), Pallottinum, Poznań-Warszawa, 1990, s. 95.

COMMUNIO PERSONARUM

W odniesieniu do rodziny pierwszym przejawem życia miłością jest tworzenie *communio personarum*, wspólnoty osób.: „Rodzina jest społecznością osób, dla których właściwym sposobem bytowania - wspólnego bytowania - jest «komunia»: «*communio personarum*»”³. Dzięki podobieństwu do Boga człowiek zdolny jest stworzyć wspólnotę na wzór komunii Trójcy Świętej, czyli zdolny jest do bytowania *in communione*. W perspektywie chrześcijańskiej trzeba jednak podkreślać, że zdolność do tworzenia komunii z ludźmi jest owocem uprzedniej komunii z Bogiem.

Podstawę dla komunii rodzinnej stanowi komunია małżeńska. Tworzy ją przymierze, w którym mężczyzna i kobieta wzajemnie się sobie oddają i przyjmują. Przymierze to wymaga dynamizmu właściwego osobie ludzkiej. Dlatego miłość małżeńska powinna rozwijać wspólnotę poprzez to, że staje się miłością ludzką i pełną⁴. Dzisiaj jednak, ze względu na kwestionowanie trwałości małżeństwa, szczególnym zobowiązaniem jest głoszenie i dawanie świadectwa nierozzerwalności i wierności małżeńskiej⁵. Dlatego Papież pochwała pary małżeńskie, które pomimo trudności zachowują dobro nierozzerwalności oraz wyróżnia On wartość świadectwa tych małżonków, którzy opuszczeni przez partnera nie wstąpili w nowy związek małżeński. Ich postawa ma charakter świadectwa religijnego, gdyż stają się oni znakiem wierności Boga wobec wszystkich ludzi i każdego człowieka.

Następnie wspólnota małżeńska otwiera się na szerszą wspólnotę rodziny. Rodzina powstaje dzięki wypełnieniu przymierza małżeńskiego, wspólnoty życia i miłości, poprzez zrodzenie potomstwa. Następuje uzupełnienie jedności rodziców obecnością dzieci. Ojciec Święty podkreśla jednak, że to dopełnienie jest raczej powinnością i wyzwaniem: „Zrodzone przez nich dzieci powinny umocnić przymierze, wzbogacając i pogłębiając małżeńską komunię ojca i matki”⁶. Z czasem odpowiedzialność za budowanie jedności rodziny dotyczy wszystkich: „Wszyscy członkowie rodziny, każdy wedle własnego daru, mają łaskę i odpowiedzialny obowiązek budowania dzień po dniu komunii osób, tworząc z rodziny »szkołę bogatszego człowieczeństwa”⁷. Dokonuje się to przez wzajemny szacunek, miłość wobec siebie, codzienną służbę i otwartość na radości i cierpienia. Dzisiaj w tej wzajemnej posłudze podkreśla się znaczenie wymiany wychowawczej między rodzicami i dziećmi, w której każdy daje i każdy otrzymuje. Dzięki temu realizuje się komunია osób, bowiem miłość ma to do siebie, że nawet wtedy gdy daje dobro osobie, nie tylko nie traci, ale zyskuje nowe dobra duchowe. Zachowanie komunii rodzinnej wymaga także tej cechy miłości, która wyraża się w postawie poświęcenia i gotowości ofiary oraz w przebaczeniu. Pokonanie egoizmu, konfliktów i niezgody jest wyjątkowym świadectwem posłuszeństwa Bogu, ponieważ „każda rodzina jest równocześnie zawsze powołana przez Boga pokoju do radosnego i odnawiającego doświadczenia «pojednania», to jest do odbudowanej komunii i odnalezionej jedności”⁸.

³ LR 7

⁴ por. HV 9

⁵ Por. FC 20

⁶ LR 7

⁷ FC 21

⁸ Tamże

SŁUŻBA ŻYCIU

Drugą płaszczyzną wyznaczającą zadania ewangelizacyjne rodziny jest jej służba życiu. Służba ta obejmuje zarówno godność przekazywania życia, jak i jego wychowanie. Człowiek stworzony jako mężczyzna i kobieta na obraz i podobieństwo Boga został także powołany do uczestnictwa w miłości stwórczej Boga poprzez współpracę w przekazywaniu życia ludzkiego. Jan Paweł II podkreśla jednak udział człowieka w przekazie integralnego życia: fizycznego i duchowego, dlatego też stwierdza, że „podstawowym zadaniem rodziny jest służba życiu, urzeczywistnianie w ciągu dziejów pierwotnego błogosławieństwa Stwórcy: przekazywania - poprzez rodzenie - obrazu Bożego z człowieka na człowieka”⁹.

Pierwszym przejawem odpowiedzialności za życie ludzkie jest najpierw konieczność uznania wartości i nienaruszalności każdego ludzkiego życia, gdyż Panem życia jest Bóg. Należy więc przyjąć nauczanie Ojca Świętego wyrażone w encyklice *Evangelium vitae*, które uzasadnia w perspektywie stwórczej i zbawczej wartość i nienaruszalność życia ludzkiego. Prawdy te stanowią antropologiczny fundament orędzia ewangelicznego, a obecnie, wobec narastającej „kultury śmierci”, powinny stanowić zasadniczą treść posłannictwa nowej ewangelizacji.

Zadaniem małżonków chrześcijańskich jest przyjęcie i zachowanie w praktyce nauczania Magisterium Kościoła. Kościół radykalnie opowiada się za życiem, dlatego też odrzuca stosowanie środków antykoncepcyjnych, sterylizację, przerywanie ciąży czy inne zamachy na życie ludzkie¹⁰.

Odpowiedzialność za rodzicielstwo wiąże się także z koniecznością stworzenia takich warunków, aby dziecko narodzone mogło się w pełni rozwinąć. Dokonuje się to nade wszystko poprzez oddziaływanie wychowawcze. Dziedzina wychowania jest szczególnie otwarta na działalność ewangelizacyjną, bowiem wychowanie wymaga od rodziców szczególnej odpowiedzialności, a treści wychowawcze otwierają się na wartości duchowe. Dokumenty Kościoła wskazują zarówno na podmiotowość wychowawczą rodziny, jak i na istotę wychowania. Rodzice zostali ustanowieni pierwszymi i głównymi wychowawcami dzieci, ich prawo jest niezbywalne, choć powinni pozostać otwarci na współpracę z innymi czynnikami wychowawczymi z zachowaniem właściwych im kompetencji¹¹ i według zasady pomocniczości¹².

Rodzice obdarzając życiem, współpracują z Bogiem Stwórcą, natomiast „przez wychowanie stają się oboje uczestnikami Jego ojcowskiej, a zarazem macierzyńskiej pedagogii”. Proces wychowawczy ma charakter wzajemnego oddziaływania rodziców i dzieci. Choć uzasadnione jest mówienie, że wychowawca jest podmiotem inicjującym proces wychowania, to jednak słuszne jest także stwierdzenie, że „głównym podmiotem wychowania jest sam wychowanek, wychowanie zaś winno być ujmowane jako wspomaganie wychowanka w rozwoju”. Wychowanie jest przede wszystkim obdarzaniem człowieczeństwem: „Rodzice obdarzają swym doj-

⁹ FC 28

¹⁰ por. FC 30-32

¹¹ Por FC 40

¹² LR 16

rzałym człowieczeństwem nowo narodzonego człowieka, a ten z kolei obdarza ich całą nowością i świeżością człowieczeństwa, które z sobą przynosi na świat”, a cały ten proces sprawia, że „wychowawcy-rodzice są równocześnie w pewien sposób wychowywani”¹³.

Wychowanie w rodzinie jest procesem wspólnotowym i wynika z natury społecznej człowieka. Dlatego Jan Paweł II potwierdza, że wychowanie opiera się na dwu fundamentalnych prawdach: człowiek jest powołany do życia w prawdzie oraz w miłości, która sprawia, że urzeczywistnia on siebie poprzez bezinteresowny dar z siebie samego *Najogólniej mówiąc, oznacza to wychowanie do istotnych wartości życia ludzkiego, czyli obdarzania się człowieczeństwem, co w perspektywie chrześcijańskiej oznacza, że „rodzina staje się szkołą bogatszego człowieczeństwa”*¹⁴.

Ojciec Święty właśnie w rodzinie widzi szansę wychowania do wolności wobec dóbr materialnych, z zachowaniem przekonania, że człowiek więcej wart jest ze względu na to kim jest, niż co posiada. Rodzina jest też szkołą sprawiedliwości, która prowadzi do poszanowania każdego człowieka, oraz szkołą miłości, która jest bezinteresowną służbą wobec innych. Poprzez to rodzina jest pierwszą i podstawową szkołą uspołecznienia, gdyż codzienne budowanie komunii rodzinnej uczy odpowiedzialnego włączania się w życie społeczne. Wychowanie do miłości pojętej jako dar z siebie stanowi dla rodziców podstawę do wychowania seksualnego dzieci. Zarówno pozytywna wizja ludzkiej płciowości, jak i cała kultura życia płciowego mają być przeniknięte wartościami etycznymi i włączone w służbę miłości.

UDZIAŁ RODZINY W ROZWOJU SPOŁECZEŃSTWA

Kolejną płaszczyzną apostołstwa rodzin jest udział w rozwoju społeczeństwa. Najpierw należy uznać wewnętrzne powiązanie rodziny ze społeczeństwem. Wzajemne powiązania pomiędzy rodziną i społeczeństwem mają charakter instytucjonalny i personalny. Istotne są przede wszystkim powiązania personalne, bowiem te same osoby uczestniczą w życiu rodzinnym i w życiu społecznym. Rodzina będąc „pierwszą i żywotną komórką społeczeństwa”, stanowi podstawę jego żywotności i rozwoju: „w rodzinie przecież rodzą się obywatele i w niej znajdują pierwszą szkołę tych cnót społecznych, które stanowią o życiu i rozwoju samego społeczeństwa”¹⁵. Rodzina jako wspólnota osób jest najmniejszą komórką społeczną i tym samym jest instytucją podstawową dla społeczeństwa.

Zanim jednak przyjdzie mówić o zadaniach rodziny wobec społeczeństwa, należy najpierw powiedzieć o obowiązkach społeczeństwa wobec rodziny, gdyż ich spełnienie stwarza prawidłowe warunki funkcjonowania rodziny.

Zapewne same rodziny mogą przyczynić się i spowodować, że społeczeństwo będzie okazywało rodzinie należyty szacunek i poparcie. Dlatego jednym z zadań rodziny jest współpraca w kształtowaniu „polityki rodzinnej”, między innymi w formie „interwencji politycznej” - zarówno poprzez domaganie się, by prawo nie naruszało praw i obowiązków rodziny, jak i domaganie się, by prawo i instytucje pozytywnie broniły rodziny¹⁶.

¹³ por. Tamże

¹⁴ KDK 52

¹⁵ por FC 42

¹⁶ por. FC 44

Choć zadania społeczne rodziny dotyczą głównie prokreacji i wychowania, to jednak rodzina pełni jeszcze inne funkcje społeczne. Jan Paweł II uważa, że „rodzina stanowi kolebkę i najskuteczniejsze narzędzie humanizacji i personalizacji społeczeństwa”¹⁷, czyniąc życie naprawdę ludzkim. W *Chłstifideles laici* Papież dodaje, że rodzina zgodnie ze swym powołaniem jest pierwszym miejscem „humanizacji” osoby i społeczeństwa¹⁸. Funkcja personalizująca wszystkich członków, jaką posiada rodzina, sprawia, że jest ona szkołą pełnego humanizmu.

Nade wszystko rodzina jest pierwszą wspólnotą, jakiej człowiek doświadcza. Rodzina ułatwia przeżycie dojrzałej komunii osób, miłości, szacunku, dialogu służby, co sprawia, że rodzina staje się pierwszą i niezastąpioną szkołą życia społecznego. Rodzina pomaga też określić relację do takich społeczności jak naród i państwo, stając się środowiskiem kształtowania świadomości narodowej i postaw patriotycznych. Proces socjalizacji dzięki rodzinie staje się tym bardziej nagły, gdy współczesne zjawiska depersonalizacji i umasowienia nie tylko powodują odczłowieczenie, ale utrwalają zło, które pogłębia ucieczkę od siebie i społeczeństwa. Takim złem, które poza osobistą degradacją dodatkowo niszczy relacje społeczne, jest alkoholizm, narkomania, a nawet terroryzm. Niezastąpiona jest więc rola rodziny w procesie socjalizacji, a pośrednio w zwalczaniu wspomnianych plag społecznych.

UDZIAŁ RODZINY W MISJI KOŚCIOŁA

Najpełniej posłannictwo ewangelizacyjne rodziny wyraża jej uczestnictwo w życiu i misji Kościoła. Dla ukazania pełnego uczestnictwa rodziny w misji Kościoła należy najpierw podkreślić szczególne więzi, jakie łączą Kościół z rodziną chrześcijańską: „To nade wszystko Matka-Kościół rodzi, wychowuje, buduje rodzinę chrześcijańską, wypełniając wobec niej zbawczą misję otrzymaną od Pana [...] Ze swej strony rodzina chrześcijańska jest do tego stopnia wpisana w tajemnicę Kościoła, że staje się, na swój sposób, uczestnikiem zbawczego posłannictwa samego Kościoła”¹⁹. Wydaje się, że ową specyficzną więź istniejącą pomiędzy rodziną a Kościołem, może oddać rozumienie rodziny jako „domowego Kościoła”. Mówiąc zaś o wzajemnym oddziaływaniu, można zauważyć, że Kościół ewangelizuje i uświęca rodzinę, a rodzina buduje i uświęca Kościół. Natomiast specyfiką misji rodziny jest jej charakter wspólnotowy, a więc fakt, że „wspólnie małżonkowie jako para, rodzice i dzieci jako rodzina winni przeżywać swoją służbę dla Kościoła i dla świata”²⁰.

Szczególnie dla małżonków i rodziców specyficznym przedmiotem wiary jest „Ewangelia rodziny”, bowiem Słowo Boże pozwala wciąż odkrywać „zdumiewającą nowość - Dobrą Nowinę - ich życia małżeńskiego i rodzinnego, które Chrystus uczynił świętym i uświęcającym”²¹. Dobra nowina o rodzinie budzi nadzieję, pomimo negatywnych przykładów w życiu społecznym, że ich małżeństwo i rodzinę Chrystus uczynił świętym i uświęcającym. W świetle wiary można więc poznać godność małżeństwa i rodziny w planach Bożych, jak też okazując posłuszeństwo wiary zaakceptować własne małżeństwo i rodzinę jako radosną nowinę i dar Boga.

¹⁷ FC 43

¹⁸ por. nr 40

¹⁹ FC 59

²⁰ FC 50

²¹ FC 51

Już przygotowanie do małżeństwa powinno być okazją do rozwoju wiary chrześcijańskiej w jej integralności, a czasem pogłębienia jej specyficznego przedmiotu, jakim jest „Ewangelia rodziny”. Wówczas sam obrzęd małżeństwa stanie się zarówno głoszeniem „dobrej nowiny” o miłości małżeńskiej, jak i „wyznaniem wiary” w tę prawdę²². Dla nowożeńców obrzęd sakramentu małżeństwa jest włączeniem ich ludzkiej miłości w tajemnicę miłości samego Boga, który sprawia, że ludzka miłość doznaje zbawienia i zdolna jest tworzyć trwałą wspólnotę. Jednakże wyznanie wiary w miłość domaga się przeniesienia jej na całe życie. „Bóg bowiem, który powołał oblubieńców «do» małżeństwa, nadal powołuje ich «w» małżeństwie”²³. Stałe sytuacje codziennego życia sprawiają, że miłość jest przedmiotem trudnych wyborów moralnych, dzięki czemu miłość małżeńska dojrzewa i owocuje.

Miłość aby była prawdziwa, wymaga panowania nad sobą, tak aby dar z siebie był darem dobra. Rodzina swoją służbę w duchu nowego przykazania miłości powinna przeżywać zarówno wewnątrz swojej wspólnoty, jak też w relacjach społecznych. Trud tworzenia autentycznej wspólnoty osób w rodzinie wymaga panowania nad grzechem, świętego życia i wzajemnej służby. Kościół domowy dzięki świadectwu miłości rodzinnej sprawia, że cały Kościół nabiera charakteru bardziej rodzinnego, tworząc stosunki prawdziwie ludzkie i braterskie.²⁴ Tym samym rodzina chrześcijańska budując Kościół w miłości, oddaje się na służbę człowiekowi i światu. Miłość chrześcijańska ma charakter uniwersalny, należy się każdemu człowiekowi. Dlatego też rodzina powinna być gotowa służyć każdemu potrzebującemu oraz każdemu człowiekowi okazać należy mu szacunek.

Zadanie ewangelizacji świata nie jest możliwe bez apostołskiego zaangażowania katolików świeckich, świadomych swojej misji w Kościele i świecie. W sposób szczególny wezwanie do apostołskiej aktywności skierowane jest do małżonków, którzy umocnieni dodatkowo sakramentem małżeństwa, nie tylko powinni wypełniać zadania wobec siebie, ale także włączyć się w dzieło zbawienia świata. Dlatego obowiązkiem całego Kościoła jest uświadomienie powszechnej prawdy o godności małżeństwa i rodziny jako powołania Bożego. Rodzina żyjąc w świętości dostępuje sama zbawienia, ale poprzez świadectwo wobec świata staje się wspólnotą zbawiającą.

Jak zaznacza Paweł VI, *ewangelizacja jest procesem wielowarstwowym, złożonym z różnych elementów, jakimi są: odnowa ludzkości, dawanie świadectwa, otwarte przepowiadanie, przyłgnięcie duchowe, wejście we wspólnotę, przyjęcie znaków, dzieła apostołskie*²⁵.

*Pierwsza jest miłość (1 Kor 13), odwieczna (Jr 31,3), pamiętajca i nieprzemijająca (Iz 49,15; 54,10), miłość która jest z Boga i którą jest Bóg, objawiona w Synu (J 3,16; 1 J 4, 8.16), podarowana została małżonkom już w dniu stworzenia. Miłość Chrystusa, uświęcająca przymierze małżeńskie, jest niegasnącym płomieniem, który pobudza do ewangelizacji*²⁶.

²² por. FC 51

²³ Tamże

²⁴ por. FC 64.

²⁵ por. Paweł VI, *Adhortacja apostołska Evangelii nuntiandi*, 24; Cz. Murawski, *Ewangelizacja rodziny w nauce Jana Pawła II*, w: *Nowa ewangelizacja u progu Trzeciego Tysiąclecia. Program duszpasterski na rok 2000/2001*. Komisja Duszpasterska Episkopatu Polski, Katowice 2000, s. 231-253.

²⁶ Jan Paweł II, *Rodzina uczestniczy w życiu i misji Kościoła - Orędzie Papieża na Światowy Dzień Misyjny 1994 r.* w: *Rodzino co mówisz o sobie, Dokumenty i przemówienia papieskie w Roku Rodziny*, Kraków 1995, s.42.

ZAKOŃCZENIE

Nowa ewangelizacja zależy w wielkiej mierze od rodziny jako «Kościoła domowego» – powiedział Papież. – W naszych czasach, podobnie jak w minionych epokach, usuwanie Boga w cień, szerzenie się ideologii przeciwnych rodzinie i upadek etyki seksualnej okazują się ze sobą powiązane. A tak, jak pozostają w relacji zapominanie o Bogu i kryzys rodziny, tak też nowa ewangelizacja jest nieodłączna od rodziny chrześcijańskiej. Rodzina jest bowiem drogą Kościoła, gdyż jest «ludzką przestrzenią» spotkania z Chrystusem. Małżonkowie «nie tylko otrzymują miłość Chrystusa, stając się wspólnotą zbawioną, ale są również powołani do przekazywania braciom tej samej miłości Chrystusa, stając się w ten sposób wspólnotą zbawiającą»²⁷. Rodzina oparta na sakramencie małżeństwa jest szczególną realizacją Kościoła, wspólnoty zbawionej i zbawiającej, ewangelizowanej i ewangelizującej. Jest wezwana, tak jak Kościół, by przyjmować, rozprzestrzeniać i objawiać na świecie miłość i obecność Chrystusa. Przyjmowanie i przekazywanie Bożej miłości dokonują się przez wzajemne oddanie małżonków, szczodre i odpowiedzialne rodzicielstwo, opiekę nad dziećmi i ich wychowanie, pracę i więzi społeczne, troskę o potrzebujących, udział w działalności kościelnej, a wreszcie zaangażowanie obywatelskie – mówił Benedykt XVI²⁸.

Rodzina jako wspólnota osób świeckich, podstawowa komórka społeczeństwa i Kościoła, nazywana także „Kościołem domowym” ma do spełnienia główną rolę w dziele ewangelizacji. W chrześcijańskim systemie wartości rodzina zajmuje miejsce centralne. Jest ona niezastąpionym środowiskiem ludzkiego i duchowego wzrostu społeczeństwa. Jest niezbędnym etapem dojrzewania człowieka i chrześcijanina, od tego zaś etapu w dużej mierze zależy przyszłość ludzkości. Jest kolebką, gdzie rozwija się dar życia, gdzie następuje pierwszy kontakt ze społeczeństwem i fundamentalne wychowanie w wartościach; jest miejscem harmonijnego wzrostu rozwoju uczuciowego, solidarności, zdolności do życia w społeczeństwie, dialogu z różnymi kulturami, tolerancji. Dlatego rodzina odgrywa niezwykle ważną rolę w dziele ewangelizacji, będąc jednocześnie jej przedmiotem i podmiotem.

W adhortacji *Familiaris consortio* papież Jan Paweł II wskazywał, że „przyszłość ludzkości idzie przez rodzinę”. Rodzina jako „wspólnota życia i miłości” posiada pierwszorzędą misję budowania w świecie niezbędnego dobra dla poszanowania każdego życia. Rodzina jest najmniejszą komórką społeczną, a przez to instytucją podstawową dla życia każdego społeczeństwa.

STRESZCZENIE

Istotną rolę w tym, aby podtrzymać kulturę chrześcijańską, a wraz z nią ewangeliczne wartości, powinna stanowić rodzina – wspólnota, która jako podmiot ewangelizacji powinna stać się solidnym fundamentem wiary i miłości dla społeczeństwa i w społeczeństwie.

SUMMARY

Important role in this, in order to sustain Christian culture, and with it the Gospel values, should be a family - community, which was the subject of evangelization should become a solid foundation of faith and love for the society and the society.

²⁷ FC 49

²⁸ <http://gosc.pl/doc/1021608.Nowa-ewangelizacja-zadanie-rodziny>